

OD BESTSELLEROVEJ AUTORKY

GILL SIMS

LILU
totálne
nikto nechápe

DARÍ SA JEJ PERFEKTNE... VŠETKO POKAZIŤ

CHOĎ
PREČ!

FRAGMENT

UFF!

Lilu absolútne nikto nechápe

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Gill Sims

Lilu absolútne nikto nechápe – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

LILU

★ totálne
nikto nechápe

GILL SIMS

FRAGMENT

Gill Sims: *Lila MacKay Is Very Misunderstood*

Text copyright © Gill Sims, 2025

Cover illustration © Alice Bowsher, 2025

Originally published in English by Electric Monkey, part of Farshore, an imprint of HarperCollins Publishers, 1 London Bridge St, London, SE1 9GF, under the title: *LILA MACKAY IS VERY MISUNDERSTOOD*

Translation © Eva Piarová, 2026

Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

The author asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vytlačovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5058-5

ISBN e-knihy 978-80-566-5079-0 (1. zverejnenie, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-5080-6 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-5078-3 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

EMILY

PRVÁ KAPITOLA

Mama ma neznáša. Poriadne dlho som sa zamýšľala nad tým, prečo sa môj život tak pokazil, a toto je jediné možné vysvetlenie. Mám len štrnásť a mama ma neznáša. Určite ma neznáša, inak by sa MOJA MATKA nerozhodla, že tak zámerne, sebecky a *kruto* zničí život svojej jedinej dcéry – jednoducho ma musí neznášať a MYSLÍ LEN NA SEBA.

Prvý deň jarných prázdnin by som mala tráviť u Poppy a natáčať tiktoky o líčení. Keby sme boli u nás, mama by sa nás vypytovala, prečo sme sa tak nahodili do parku. Lenže v parku môžeme stretnúť Tobyho Coopera, ktorý ma určite už KAŽDÚ CHVÍĽU pozve na rande, a tak musím byť pripravená, pretože ten okamih, keď sa s vami prvý raz rozpráva láska vášho života, je naozaj veľmi dôležitý a ja si ho navždy uchovám v srdci. Keby som bola stará a nešťastná ako mama, asi by som povedala, že si vytváram #spomienky.

Jasné, že mama tomu nerozumie, a vôbec ma to neprekvapuje, lebo ona nerozumie ničomu. Keby som jej pove-

dala o Tobym, hučala by do mňa: „Na také veci si ešte pri-
mladá, neplytvaj časom na chlapcov, nemôžeš byť predsa
zalúbená.“ Mama podľ'a mňa zalúbená nikdy nebola, tak
ako by mohla vedieť, či som, alebo nie som zalúbená do
Tobyho? (Akože jednoznačne som!)

Lenže teraz nesedím v Poppinej izbe s dookola hrajúcou
TayTay v pozadí a nešérujem si s ňou mejkap, nech vyzerám
čo najlepšie, keď ma Toby vezme do náručia, vďaka čomu
si všetci pomyslia, že som tá najkúlovejšia baba v ročníku,
lebo chodím s Tobym, ktorý je najkrajší chalan v našom roč-
níku. Nie, namiesto toho som odsúdená na **NAJKRUTEJŠIE
LETO V ŽIVOTE!**

Akože, v podstate máme len jarné prázdniny, no dnes je
dost' teplo a Taylor Swift nenapísala žiadny song, ktorý by
sa volal *Kruté jarné prázdniny*.

Rútím sa za svojím osudom, ďaleko od Poppy, ďaleko
od Tobyho, ďaleko od všetkého, čo do môjho života vnáša
nádej a radosť, vo vlaku, kde žena, čo sedí oproti mne, na
mobile bez slúchadiel sleduje nejaké videorecepty a nahlas
sa smeje, netuším na čom – čím sú cestoviny zapekané so
syrom také vtipné? Vedľ'a mňa sedí muž, ktorý si na tablete
číta noviny, a ďalšia žena oproti cez uličku hrá podľ'a zvuk-
kov *Candy Crush*, aj keď ja som si myslela, že tá hra je dávno
mŕtva. Otravné decko za mnou mi každých desať sekúnd
kopne do sedadla, pričom pozerá *Labkovú patrolu*, a všetci
v tomto vozni si užívajú svoju úžasnú pípajúcu, zvoniacu,

spievajúcu, mozog ničiacu elektroniku na voľne prístupnej vlakovej wifine – všetci...

Okrem mňa. Mne zostáva len beznádejne zízať z okna, zatiaľ čo ma vlak unáša ďalej a ďalej na sever až k bezútešným slatinám, o ktorých písala Emily Brontëová, ďaleko od všetkého, čo som kedy poznala. Ved' mama sa spamätá, keď si nabalím nejakého tmavého, zachmúreného Heathcliffa, ktorého na tých slatinách stretnem, utečiem s ním a napokon umriem na suchoty, pretože sa mi premočia topánky a zabudnem si vziať šatku na krk.

Toto všetko som mame povedala (teda Tobyho som nezmenila), keď ma strkala do vlaku, no ona mi venovala len bezcitný pohľad a povedala, že si za to môžem sama, keďže iPad som si zabudla u oca a mobil som si rozbila.

Nechcela som si rozbiť mobil. Mama to povedala, akoby som ho rozzúrene roztrieskala kladivom, no tak to nebolo. Včera mi spadol zo schodov, keď som sa snažila poslať Poppy snap a zároveň zničiť všetok riad, čo som mala v izbe, lebo mama vyhlásila, že som nechutáčka a že už nemá žiadne taniere. Čo bolo od nej dosť hnusné. Práve *vtedy* som si uvedomila, že iPad som si deň predtým nechala u oca, keď som sa s ním šla rozlúčiť, kým ma nezhltnie divočina, lebo o mňa vlastní rodičia nestoja. Som ako taká viktoriánska sirota.

Možno som viac ako Jana Eyrová než Cathy Earnshawová. Možno sa vydám za totálny *red flag*, akým bol pán Ro-

chester, a POTOM to mama oľutuje. Aj oco. Ale hlavne mama, lebo všetko je jej vina – rozhodla sa odísť na kurz písania, aby dokončila svoj román, na ktorom vraj pracuje už roky. Tvrdí, že je jej „snom“, aby ho vydali. Je pekné, že ide za svojím snom, no čo bude so mnou, jej jedinou dcérou, kým ho nedosiahne?

Veru, čo bude so mnou?

Keď mi mama oznámila, že na poslednú chvíľu dostala ponuku zúčastniť sa na tom kurze, najprv ma to nadchlo. Som až taká láskavá a milujúca dcéra, že predtým než som si uvedomila, že ma mama vlastne neznáša, som sa s ňou vážne tešila, pretože povedala, že to pre ňu veľa znamená a bola by rada, keby ten román konečne dopísala, nech nemusí naďalej písať desiatky slabo platených článkov o najlepších tipoch na upratovanie, mystery schoppingové recky a odporúčania, ako sa podobať na celebrity. Kurz zasponzoroval nejaký starý mŕtvy miliónár, ktorý chcel podporiť tvorbu ženských románov (viem si predstaviť aj lepšie využitie peňazí, ak by som bola miliónárka, no nech si každý robí, čo chce). Mama by si niečo také nikdy nemohla dovoliť.

Potešilo ma to aj preto, lebo som si myslela, že celý ten čas budem mať dom len pre seba. Ako dospeláčka by som organizovala párty, prespávačky a celý deň by som si robila, čo sa mi zachce. Nejako nenápadne by som to spomenula pred Tobym, vďaka čomu by si povedal, že som fakt vyspelá

a sofistikovaná, a tomu by predsa nemohol odolat'! Lenže mama si to predstavovala inak.

Najprv povedala, že môžem zostať u oca, no z toho nič nebolo, lebo ten sa chystá stráviť jarné prázdniny na archeologickom nálezisku s nejakými svojimi študentmi (a s novou frajerkou, ktorú ne-schva-l'u-jem) kdesi v púšti, kam majú mladší než osemnásť rokov vstup zakázaný. A aj keď som vyhlásila, že napriek svojmu veku na osemnásť jednoznačne vyzerám, rodičia sa zhodli, že nemôžem ísť s ním a celý deň presedieť sama v hoteli.

Znova som navrhla, že zostanem sama doma. Naznačila som, že je to obeta, ktorú som ochotná priniesť, tvárila som sa pritom veľmi šľachetne a trochu utrápene, no mama ma zahriakla, nech nehovorím hlúposti, a potom sa ma spýtala, či ma bolí brucho, keď sa tak divne ksichtím. Nemôžem za to, že nedokáže rozoznať šľachetné utrpenie. Aj mama sa zatvárala šľachetne útrpne a vyhlásila, že kurz bude musieť odmietnuť, pretože všetci počas jarných prázdnin niekam idú. Zrazu ju však osvietilo, a tak zavolała ujovi Tomovi, či by sa o mňa nepostaral, kým bude preč.

Bola som si istá, že ujo Tom rázne odmietne – žiadať od niekoho, aby sa cez prázdniny postaral o tvoje dieťa, pokiaľ nie si postava nemožného rodiča zo starých detských kníh, je fakt priveľa –, takže ma šoklo, keď súhlasil. Ujo Tom „fušuje“ (ako by sám povedal) do renovácie nehnuteľností a práve kúpil ďalší dom, ktorý prerába, takže navrhol, že

kým budem uňho, pomôžem mu s dekorovaním a dokončovacími prácami. Dokonca pozval mamu, aby po kurze na pár dní prišla a strávila ich s nami.

Keď som sa preniesla cez prvotný šok – aj zdesenie –, začalo sa mi to pozdávať. Napadlo mi, že by som mohla založiť TikTok o renovovaní domov a presláviť sa ako najmladšia tiktokerka v Anglicku, ktorou sa ľudia inšpirujú pri zariadovaní domov. Plánovala som, že si budem zopínať vlasy roztomilými šatkami a ostatným radit', ako si domácnosť zariadiť originálne, no zároveň cenovo dostupne. Ibaže to bolo predtým, než sa všetko tak príšerne pokazilo a ja som si zabudla tablet a rozbila mobil.

Pomerne hystericky som pred mamou vybuchla, že čo mám CELÉ PRÁZDNINY robiť bez mobilu, pretože mi absolútne nepochopiteľne odmietla kúpiť nový aj čo i len zaplatiť za opravu starého. Trvala na tom, že mi vždy vravieva, aby som si na veci dávala väčší pozor. Uzavrela to tým, že o pár týždňov si môžem vziať iPad od oca, a dala mi starú Nokiu, čo mala v zásuvke – takú tú *tlačidlovú*, omg! A bez dát. Spýtala som sa jej, načo mi bude, a ona odvetila, že cez ňu môžem komukoľvek zavolať. Akože reálne niekomu *zavolať* ako nejaká *barbarka*. A keď som sa jej spýtala, čo mám robiť po zvyšok času, kým nebudem telefonovať, akoby bol rok 1850, mama povedala, že Alexander Graham Bell vynášiel telefón až v roku 1876, AKOBY MI NEBOLO JEDNO, kedy bol vynájdený telefón. Pokúšala som sa z neho poslať

správu, no nedarilo sa mi to. Poppy správy podľ'a mňa ani nevie *prijímať*. Minimálne mi teda neodpísala a tento mobil je taký starý a nechutný, že v ňom nie sú ani len dôchodcovské čítavacie apky ako WhatsApp. Nikdy mi nenapadlo, že by som bola vd'ačná za WhatsApp. Mama navrhla, že môžem ostatným písať listy, a keď som sa spýtala, ako ich budem odosielať a či mi ujo Tom zabezpečí poštového holuba alebo čo, rozosmiala sa a odvetila, že existuje niečo, čo sa volá pošta, a každého by určite potešilo, keby mu prišiel list.

Moji kamoši by asi ani netušili, čo s listom robiť. Mne by teda určite bolo divné, keby mi prišiel list. Mama tvrdila, že keď bola mladá, písali si s kamarátmi z iných krajín o svojich životoch a občas sa aj stretli alebo išli k tomu druhému na chvíľu bývať. Úprimne, mne to znelo ako grooming a veľmi nebezpečná činnosť. Preboha, ako ma môže mama poučat' o tom, aby som si nepísala s cudzími cez Snapchat, keď ona si vypisovala s nejakým Jeanom Michelom a vzdychala nad jeho poštovými známkami?

Lenže ja som nejako musela zabiť tie tri hodiny vo vlaku, a tak som sa pokúsila napísať list pre Poppy. Podľ'a mamy nemám zabúdať na to, že ak sa raz niečím preslávim, moje listy veľmi pomôžu môjmu životopiscovi. Lenže čím sa môže presláviť niekto ako ja? Kým som sa celkom zasekla, dostala som sa len po *Drahá Poppy*, no takéto listy nepomôže nikomu. Čo sa do listov vôbec píše? Nemalo by to byť niečo ako: *Zdravíčko, vážený pane, nádejam sa, že keď*

k vám tento list dorazí, ešte vás neskolil mor ani iná nechutná dávna choroba, ktorou sa nakazil môj bratranec na vidieku pre pár jabĺk. Niečo také by Poppy nezaujímal. Snapovanie je oveľa lepšie ako písanie listov.

Vlak skazy konečne dorazil do mesta Leeds a ujo Tom ma tam čakal, presne ako slúbil. Premýšľala som, čo by sa stalo, keby som nevystúpila, len sa viezla ďalej, ušla do Darlingtonu alebo kam, už by o mne nikdy nikto nepočul a nik by ma ani nenašiel, lebo by nemohli použiť apku *Nájsť môj iPhone* ani *Life360*. Zmenila by som si meno, našla si prácu a žila dvojité život. Lenže čo ak by sa mi Darlington nepáčil? A kde by som si bez mobilu zohnala prácu, aj keby som o svojom veku klamala, keďže mám len štrnásť? A tiež mi napadlo, že mama by z toho pravdepodobne vinila uja Toma, no určite by to nebola jeho chyba, a tak som mu nechcela narobiť problémy.

Po ceste do nového domu mi o ňom ujo Tom rozprával. Cesta trvala fakt dlho. Mama tvrdila, že ujo Tom býva v Leedse, no on sa na tom len zasmial a povedal mi, že by sa to dalo nazvať nanajvýš „ned’aleko Leedsu“. Predstavovala som si, ako budem s ujom Tomom dizajnovat’ nejaký ultra kúlový mestský byt, chodiť do štýlových kaviární, možno aj do nejakých nóbl obchodov, o ktorých Poppy nikdy nepočula, a keď sa vrátim domov, nik ma ani nespozná. Vlastne by som nielen vyzerala inak, ale BOLA by som iná: dospelá a sofistikovaná a kultivovaná

vd'aka svojmu pobytu vo veľkomeste, ktorému naše malé zaprdené mestečko nesiaha ani po päty. Tobyho Coopera by ohromilo, ako dospelo a exoticky vyzerám, takže by mi nedokázal odolať. Lenže možno by sa mi už nepáčil – pripadal by mi detinský a pochabý. Chcela by som niekoho staršieho, kto bude na rovnakej vlnovej dĺžke. No ako by sa čokoľvek také mohlo stať v prastarej fare v bezútešných slatinách „neďaleko Leedsu“, o ktorej mi v tej chvíli hovoril ujo Tom?

„Mama vravela, že sa ti to bude páčiť,“ povedal. „Vyzerá to tam veľmi brontëovsky, a pokiaľ viem, *Búrlivé výšiny* sú tvoja obľúbená kniha, nie?“

„Akože hej, mám rada *Búrlivé výšiny*,“ zakvílila som, „ale nikdy som v nich nechcela žiť.“

Chcela som, aby sa do mňa niekto zamiloval rovnako vášnivo, beznádejne a fatálne, ako Heathcliff miloval Cathy, ale to som ujovi Tomovi povedať nemohla. Lenže ani náhodou som nemala záujem o nič iné z toho sveta – osamelý starý dom ani jeho šibnutých obyvateľov. Čo ak sa z toho zbláznim, skôr než sa začne môj skutočný život, a k Poppy a Tobymu sa vrátim so šialeným pohľadom a strapatými vlasmi, zrelá na to, aby ma zavreli na povalu? Aká nádej mi potom zostane?

Toto som ujovi Tomovi povedala, no ten sa len zasmial a namietol, že si mýlim sestry Brontëové, pretože hovorím o *Jane Eyrovej* a prvej pani Rochesterovej, a pochybuje, že by

som počas takého krátkeho času, čo uňho budem, zašla do podobných extrémov.

„Možno mi zbelejú vlasy,“ temne som zamrmlala. „Premárnim svoju mladosť osamotená na bezútešných slatinách. Čo zo mňa len bude?“

Ujo Tom povedal, že nemám tak dramatizovať a ktovie, možno si to tu aj užijem. Ibaže keď to hovoria dospeláci, *naisto* viem, že ma žiadna zábava nečaká.

DRUHÁ KAPITOLA

Moja neblahá predtucha, že si to tu absolútne neužijem, sa zatiaľ naplňuje.

Keď som vo štvrtok večer dorazila, pomyslela som si, že v aute som možno bola príliš pesimistická a nebude to také zlé. Teda jasné, nemôť sa baviť s Poppy bude príšerné, a keďže som odstrihnutá od vonkajšieho sveta, možno budem v blaženej nevedomosti premýšľať, ako veľmi Tobyho ľúbim, zatiaľ čo on bude randiť s niekým iným a ani sa o tom nedozviem. Na druhej strane je možné, že je pravda, čo sa hovorí: čím dlhšie milovaného nevidíme, tým viac ho ľúbime. Aj keby som sa nezmenila na kúl dievča z Leedsu, Toby ma po návrate zbadá a uvedomí si, že zmysel jeho života, ktorý tak dlho hľadal, som ja. Alebo si aspoň pomyslí, že som celkom sexy a oplatí sa so mnou tráviť čas.

V prvú noc na fare som mala pocit, akoby som bola dospelá. S ujom Tomom sme uvarili večeru (cestoviny) a on sa so mnou bavil ako so seberoynou, nie ako s deckom. Zdalo

sa, že naozaj počúva, čo mu hovorím. A aj keď nemám mobil ani iPad, v mojej izbe je telka, na ktorej si môžem zapnúť YouTube a ujo Tom má azda *všetky* streamovacie služby. Lenže neviem, či má zmysel niečo pozerat', ak si popri tom nemôžem písať s Poppy, potom si pozrieť všetky memečka, ktoré z toho vznikli, a rozposlať ich kamošom, aby vedeli, že som kúl a rozumiem vtipom.

Po večeri som ujovi Tomovi ukázala rozbitý mobil a vysvetlila mu, do akej zúfalej situácie som sa dostala. A že bez mobilu sa mi neoplatí žiť a podobne. On mi len povedal, aby som nezúfala, pretože sa pravdepodobne bude dať opraviť a my ho môžeme zaniest' do Apple Storu, keď pôjdeme najbližšie do Leedsu. Ja som však namietla, že by to stálo majland, čo si nemôžem dovoliť, na čo odvetil, že ak mu budem naozaj svedomito pomáhať s opravou domu a on ho dokončí a predá skôr – pretože je nenásytný kapitalistický developer –, zaplatí mi opravu mobilu.

Aj keď kapitalizmus neschvaľujem, nadhodila som, že najlepšie bude dať môj mobil opraviť teraz a svoj dlh mu splatím prácou potom, takže by sme mali skočiť do Leedsu hneď ráno, aby sme zašli do Apple Storu. Ujo Tom sa zasmial, vraj prečo by ma takto demotivoval, a presviedčal ma, že nikomu sa pracovať nechce, ak už dopredu dostal svoju odmenu. Ja som mu vysvetlila, že *presne* pre takéto postoj je kapitalizmus zlý a neschvaľujem ho. Ujo Tom odvetil, že ani on v mojom veku kapitalizmus neschvaľoval, no mala

by som si ísť pospať, lebo zajtra nás čaká náročný deň – čím celkom zničil môj dobrý pocit z toho, že sa ku mne správal ako k dospelej.

Na ďalší deň naplno prepukla hrôza a absolútny nedostatok zábavy. Ujo Tom zneužíva moju bezmobilovosť a potrebu zaplatiť opravu, takže ma zavaluje prácou. Celé hodiny som zoškrabovala asi milión vrstiev farby z približne sedemsto dvier! Spýtala som sa ho, prečo kúpil dom s toľkými dverami, navyše takými *pomal'ovanými*, a on odvetil, že to sú dvere z viktoriánskej éry a či viem, o koľko hodnotnejší vďaka nim dom bude, keď sa pekne zreštaurujú.

Netuším, prečo by mali byť nejaké dvere pridanou hodnotou. Jasné, dvere potrebujú všetci, ale zdá sa mi divné, že ich hodnotu určuje, či sú, alebo nie sú natreté farbou. Ibaže ujo Tom nesúhlasil a nakázal mi, aby som si nasadila masku pre prípad, že vdýchnem olovnaté výpary.

Olovnaté výpary!

To ma už rovno mohol poslať na fušku do bane.

Myslela som si, že cez víkend si doprajeme aspoň deň voľna, ale ujo Tom ma zobudil o ôsmej! V sobotu počas prázdnin! Pri raňajkách som mu povedala, že by som ho mohla udat' Organizácii Spojených národov a že deti nesmú pracovať, preto by som ho mala nahlásiť. Odvetil, že Organizáciu Spojených národov asi až tak nezaujíma, že počas prázdnin budí štrnásťročné dievča, aby mu pomohlo s dekorovaním, no ak mám pocit, že je ku mne neprimerane

krutý, môžem zavolať na Linku detskej dôvery. Spýtala som sa ho, čo je Linka detskej dôvery, a on mi vysvetlil, že je to číslo, na ktoré môžu deti zavolať, ak ich rodičia alebo opatrovníci akýmkoľvek spôsobom zneužívajú.

„Akože reálne zavolať?“ nadhodila som pochybovačne. „Akože vytočiť číslo a s niekým sa rozprávať? Rozprávať sa rozhovorom s niekým? Nedá sa tam napísať? Alebo aspoň poslať mail? Čo na to nemajú apku?“

Ujo Tom sa zamyslel. „Teraz už asi majú,“ zhodnotil. „Ale keď sme boli ja a tvoja mama mladí, dalo sa tam len zavolať.“

„Mama do mňa furt hučí, že keď bola v mojom veku, nemala ani telefón,“ namietnem.

„Volali sme cez pevné linky,“ vysvetlil. „A veľa deciek volalo na Linku detskej dôvery z telefónnych búdok.“

Tak teraz som bola už poriadne zmätená. Vysvetlil mi, že tie telefónne búdky, čo som videla stát' popri ceste, sa bežne využívali, keď bol ešte chlapec. Ak si človek potreboval zavolať, keď bol mimo domu, vhodil do prístroja desať pencí a vytočil číslo.

„Odkiaľ ste vedeli, na aké číslo volať?“ zist'ovala som.

Ujo Tom sa rozžiaril. „Jednoducho sme si ich pamätali!“ zvolal. „Všetci si pamätali čísla ostatných. Ja si stále pamätám číslo tvojej mamy. Aj tety Kate. Dokázal by som zavolať na číslo svojho najkamoša zo školy, keby som chcel, i keď som ho nevidel už dvadsať rokov. Niežeby som ho tam za-

stihol, lebo jeho rodičia trávia dôchodok na Tenerife a predali dom. Naša generácia sa z núdze musela naučiť mnohé zručnosti, ktoré vy, deti generácie Z, nikdy nebudete mať ani nepochopíte.“

Prevrátila som oči a zahlásila: „Dobre, ty baby boomer!“ Za čo som si vyslúžila zdĺhavú prednášku o tom, že on NIE JE boomer, ale patrí do generácie X, ktorá je podľa neho tá najlepšia, a že: „Generácia Z nikdy nepochopí, o koľko lepšie je byť generácia X.“ Rozhodla som sa, že mu radšej nepoviem o iPadových bábätkách, lebo z toho by mu mohol vybuchnúť ten jeho boomerovský mozog.

TRETIA KAPITOLA

Ujo Tom súhlasil aspoň s obedovou prestávkou, aj to je výhra. Lenže stále nemám mobil, a tak počas nej nemám čo robiť a môžem len premýšľať nad svojím ubíjajúcim utrpením. Na základe množstva práce, čo odo mňa ujo Tom vyžaduje, by som si namiesto opravy starého mobilu mohla vypýtať najnovší model iPhoneu. Musím mu vysvetliť, že kapitalizmus funguje na obe strany a pracovníci si už nedajú skákať po hlave!

Po brutálnom pracovnom harmonograme, ktorý sme mali cez víkend, ujo Tom dnes povedal, že si môžeme dať voľno, pretože čaká na elektrikára. Oddych však nehrozí, pretože navrhol, že ak nemám nič na práci (okrem ODDYCHU!), mohla by som sa pohrabať v starých kufrach, ktoré plánuje použiť ako konferenčné a nočné stolíky. Keď sme si vyjasnili, že to naozaj nie je vtip, ujo Tom mi vysvetlil, čo chce, aby som s kuframi spravila.

„Do starých domov sa veľmi hodia ako stolíky,“ tvrdil, „ale nenazrel som do nich už roky a netuším, čo v nich

je – nemal som na to čas. Vždy keď ich niekam sťahujem, poviem si, že ich musím vypratáť, pretože prázdne by sa prenášali oveľa ľahšie. Spravíš to teda za mňa, kým budem pomáhať elektrikárovi Petovi?“

„Ale ako mám vedieť, čo s tými vecami spraviť?“ zháčila som sa.

Bezstarostne pohodil rukou. „Ak tam nájdeš niečo, čo bude vyzeráť cenne alebo užitočne, odlož to bokom. To isté platí o čomkoľvek zaujímavom, napríklad o fotkách. Rozdel' to na kôpky a ja sa na to potom pozriem. Ak nájdeš nejakú moju starú učebnicu alebo čo, hod' to na kopu na spálenie.“

Vzdychla som a vyšuchtala sa hore schodmi. Túžila som napísať Poppy, aby mi povedala, čo je nové s Tobym. Alebo kto je nový s Tobym. Tiež som premýšľala, čo robí Poppy. Stavím sa, že niečo zábavnejšie, než je prehrabávanie starých škatúl. Neustále som siahala do vrečka, aby som si skontrolovala mobil alebo jej napísala, a zakaždým som si uvedomila, že v ňom nič nemám. Ktovie, či sa to podobá na fantómové bolesti, keď niekto príde o ruku, ale stále ju cíti a občas zabudne, že ju nemá.

Uchýlila som sa teda k tvorbe správ v hlave. Boli fakt bystré. Možno dokonca bystrejšie než ktorákolvek z tých, ktoré som reálne odoslala. Pokúšala som sa to včera vysvetliť ujovi Tomovi, presvedčiť ho, že po troch dňoch nepretržitej driny mi tú opravu mobilu už naozaj dlží a že mi prav-

depodobne spôsobuje nepredstaviteľnú psychickú ujmu, pretože chytám syndróm fantómového mobilu. „Skúmal už niekto,“ zvolala som dramaticky v rámci svojej záverečnej reči, „traumatizujúce efekty na tínedžeroch, ktorým bol odopretý prístup k mobilu?“

Ujo Tom sa zasmial a odvetil, že áno, ale iba u *všetkých tínedžerov* počas niekoľkých tisícročí, takže budú musieť uskutočniť dlhšiu štúdiu a na väčšej vzorke. Najradšej by som sa nakopala za takú základnú chybu, že som ako dôvod svojho utrpenia uviedla, že nemám mobil, pretože namiesto toho som mala tvrdiť, že mi ubližuje nedostatok sociálnych interakcií s mojimi priateľmi. Ved' napokon, všetci lovili huňatých mamutov spoločne. Alebo čo to ujo Tom a mama robili, keď boli mladí.

Niežeby to dokázali pochopiť. Všetci vedia, že boomeri nikdy neboli mladí takým spôsobom, akým sme teraz my. Ujo Tom mi povedal, že ak ho ešte raz nazvem boomerom, do konca života budem hrať *Hadíka* na tej hlúpej Nokii. Bola som vo veľkom pokušení znova odvetiť: „dobre, boomer“, ale z jeho pohľadu som pochopila, že to myslí vážne, a tak som usúdila, že bude lepšie mlčať.

Vzdychla som a priala si, aby som mohla Poppy poslať fotky toho, čo tu musím znášať. Potom som otvorila prvý kufor. Ako ujo Tom predpokladal, bola v ňom kopa starých školských prác a učebníc. Eseje som hodila na jednu kopu, no učebnice na inú, pretože som dostala skvelý nápad!

Začula som, ako šiel na prízemí ujo Tom do kuchyne dať zovrieť vodu, pretože si s Petom spravili prestávku, a tak som zletela dole po schodoch, aby som uviedla svoj plán do pohybu. Bol nepriestrelný!

„Ujo Tom!“ zvolala som nadšene. „Dobrý deň, pán elektrikár Pete,“ dodala som slušne. „Ujo Tom, roztriedila som prvý kufor, boli v ňom prevažne staré školské práce, ktoré som hodila na kopu na spálenie, ale našla som aj nejaké staré učebnice.“

Ujo Tom zdvihol pohľad od šálok. „Výborne. Myslím, že môžeme vyhodit’ aj učebnice, no asi by sme ich nemali páliť.“

„Lenže mne napadlo niečo úžasné!“ oznámila som mu s tým najočarujúcejším úsmevom, ktorý mu mal dať jasne najavo, že Emily je veľmi nápomocná. Na mamu vždy zabrá. „Učebnice sú starožitnosti, vieš? A starožitné knihy sú vzácne, takže by si mohol zarobiť kopu peňazí, keby si ich predal na eBayi! Ani by si nemusel nič robiť – zistím, akú majú hodnotu, spravím ich zoznam a všetko zariadim. Aspoň môžem...“ S nádejou som stíchla.

Nechytil sa.

„Len keby som mala telefón, na ktorom by som to všetko mohla spraviť...“ dodala som.

Stále nič. Nemala som na výber, musela som naňho vybalit’ VŠETKO.

„No ak by si ma zajtra vzal do Leedsu a dali by sme opraviť môj mobil, všetko by som zariadila za teba. Z pre-

daja tých starých kníh by si zarobil tol'ko peňazí, že by to zaplatilo aj opravu, takže by od teba bolo naozaj finančne *nezodpovedné*, keby si mi nedal opraviť mobil,“ vyhlásila som. „Ved' čo ak je tam nejaká kniha, ktorá má hodnotu tisícov libier, ako sa to stáva v relácii *Príbeh starožitností*? Ktorú, mimochodom, nepozerám, ale občas ju sleduje mama a sem-tam som niečo zahliadla. Len sa zamysli, ujo Tom! Môžeš zarobiť tol'ko peňazí, že už nebudeš musieť prerábať domy a zapredávať svoju dušu kapitalizmu. Mohol by si odísť do dôchodku a vo voľnom čase si otvoriť maličký antikvariát v Paríži, kde by si predával vzácne predmety a starožitnosti. Býval by si v *Paríži* ako Emily!“

„Emily? Aká Emily? Ty? Či Emily Brontëová?“

„Nieeee, Emily z *Emily v Paríži*, samozrejme!“

Ujovi Tomovi to nič nevravelo a len si zamrmľal niečo o tom, že tých Emily je akosi priveľa, no ja som sa nedala odradiť.

„Doslova všetko, čo by si pre to musel urobiť, je *dat' mi opraviť mobil*.“

Bola som si istá, že som ho namotala na tú predstavu života v Paríži, pretože som videla, ako zaváhal, ale nie. Nie! Začal krútiť hlavou a smial sa na mne.

„Skoro si ma dostala,“ odvetil. „Malé kníhkupectvo na ľavom brehu Seiny, zvonček nad dverami, ryšavá mačka spiaca v kresle na kôpke starodávnych notových zápisov, pričom na ňu dopadajú slnečné lúče...“

Vyzeral zasnene. Zadržala som dych.

„Ale, bohužiaľ,“ pokračoval, „nemyslím si, že predajom obyčajných starých učebníc by som si ten sen splnil. Ver mi, že by som si prial, aby to bolo také ľahké. No obávam sa, že na opravu svojho mobilu budeš musieť počkať, pretože okrem iného nemám čas vziať ťa zajtra do Leedsu.“

Zbytočne som vyjednávala, prosila ho a prehovárala. Nariekala som, že mi nikto nerozumie, a tak si elektrikár Pete radšej zobral čaj aj balíček čokoládových sušienok a vykradol sa dverami von, zatiaľ čo si ujo Tom vzdychol a namietol, že sa mýlim, pretože celá podstata tínedžerov je založená na tom, že si myslia, ako ich nikto nechápe. Lenže ja som kvíľivo odvetila, že nie, pretože nikto netuší, aké je to byť mnou ani aký mám život, a *naozaj* nikto mi nerozumie, ani on mi nerozumie, ani mama mi nerozumie a *najmä* mama mi nerozumie. Nerozumie mi až tak, že neverím, že niekedy vôbec *bola* tínedžerka, lebo mi vždy vravieva: „Viem, ako sa cítiš, Emily. Keď som ja bola v tvojom veku...“ a nasleduje nejaký fakt nudný príbeh, ktorý nijako nesúvisí s tým, o čom sme sa bavili, preto *viem*, že nik netuší, ako sa cítim, a VŠETKO JE STRAŠNE NEFÉR!

Keď som sa napokon vyrevala, ujo Tom povedal: „Máš pravdu, Emily, úplnú pravdu. *Zabudol* som, aké je náročné byť tínedžerom, a keby som si na to spomenul, tak sa na toto nedám. Lenže teraz sme obaja tu a musíme z toho

vyt'ážit' čo najviac. Dohodnime sa, že aj keď sa ti niekedy budem zdať neférový, pretože už nemám prst na tepe tínedžerstva, musíš mať so mnou strpenie, lebo o rodičovstve nič neviem, a úprimne, vôbec som nečakal, že prídu slzy a záchvaty. Ale ja tvoju mamu nesklamem, pretože je to pre ňu dôležité, a nechystám sa sklamať ani teba. Obaja z toho potrebujeme vyt'ážit' maximum, takže mám návrh. Tento týždeň poriadne zamakáme a v nedeľu ťa zoberiem do Leedsu, aby sme dali opraviť tvoj mobil a možno zašli na pizzu. Podľa toho, koľko bude stáť oprava, by sme dokonca mohli ísť aj na nákupy alebo tak. Kam chodia nakupovať tínedžerky? Do Top Shopu? Je Top Shop kúl obchod? Alebo do Miss Selfridge?“

Odfrkla som si, naprázdno som prehltna a vyhlásila, že o takých obchodoch som nikdy ani *nepočula*, a radšej som navrhla pár iných. Ale vážne musím čakať až do víkendu?

V tom ujo Tom odmietol ustúpiť. Nemá čas zobrať ma tam skôr a nemienil dovoliť, aby sa dieťa jeho najdrahšej priateľky stratilo v systéme verejnej dopravy v cudzom meste. Uistila som ho, že mame by *určite* neprekážalo, keby som šla do Leedsu sama busom. On ma však len finálne odbil s „Uvidíme“ (tzn. NIE) a navrhol, aby som vytriedila tie kufre, ak chcem, aby sme môj mobil dali vôbec niekedy opraviť.

Zdalo sa, že v druhom kufri sú samé eseje z dejepisu, no potom som objavila staré fotky. Premýšľala som, či si

ich môžem prezrieť, alebo je to považované za snorenie, no potom som si povedala, že ujo Tom mi kázal vytrieďiť obsah kufrov a presne to robím. Ak to mám vytrieďiť poriadne, musím sa na to pozrieť.

Dívať sa na vytlačené fotky je *fakt* divné. Mama mi hovorila, že na záber mali len jeden pokus, lebo film bol dosť drahý, a keď sa minul, museli ho dať „vyvolať“, až potom zistili, ako fotky vlastne vyzerajú. A selfička ešte ani neboli *vynájdene*.

Nemohla som uveriť, čo mali na sebe oblečené ľudia na tých fotkách. Akože niektoré kúsky mohli byť fajn, keby neboli také príšerné. A tie *účesy*! Čo v deväťdesiatych rokoch nemali zrkadlá? Povedala som si, že neskôr sa spýtam, kto tí ľudia sú. Fotky som odložila na ďalšiu kopu a staré eseje hodila na kopu na spálenie v starom hrdzavom sude, ktorý mal ujo Tom v záhrade a nazýval ho „spal'ovňa“, aj keď to bol len sud. Potom som do škatule pozbierala učebnice a odložila ich do technickej miestnosti, aby ich ujo Tom odniesol do knižnice alebo daroval charite, alebo vyhodil do koša, to už je na ňom.

Tesne pred večerou som otvorila tretí kufor, v ktorom bolo takmer to isté. Ako mohol ujo Tom napísať TAK VELA esejí? Čaká ma na strednej len toto? Myslela som si, že budeme posedávať pri ľadových kávhach a nenosiť uniformy, lenže ujo Tom evidentne strávil všetok čas písaním esejí. Na zoznam toho, čo sa ho chcem pri večeri spýtať, a k otázke

o fotkách som doplnila: „Kol’ko esejí si počas strednej vlastne napísal?“

Práve som z dna kufra vyt’ahovala posledné papiere do spaľovne, keď som narazila na malý hrubý zápisník skrytý v rohu. Vyzeral celkom inak než všetky tie áštvorokové poznámkové zošity, ktoré mi ujo Tom kázal vyhodit’, a tak som ho zvedavo otvorila. Stihla som len letmo preletieť pohľadom po prvej strane, vďaka čomu som zistila, že je to niečí denník, keď na mňa ujo Tom zdola zakričal, že večera je hotová. Vyškrabala som sa na nohy, schmatla som zápisník aj obálky s fotkami a utekala som dole.

Keď som vtrhla do kuchyne, ujo Tom si ma premeral zhrozeným pohľadom. „Chod’ sa umyť, si celá špinavá.“

Zápisník aj fotky som hodila na jedálenský stôl a s frflaním som sa odišla umyť. Keď som sa vrátila, ujo Tom držal v jednej ruke zápisník a druhou sa hrabal vo fotkách na stole.

„Našla si jeden z Liliných denníkov,“ vyhlásil užasnutu, pričom na mňa mával zápisníkom. „Úplne som na ne zabudol.“

„Liliných?“ nadhodila som. „Lila, akože... moja mama?“

„Áno, akože tvoja mama Lila. Vždy si do nejakého čmárala. Tie svoje denníky zbožňovala.“

„A prečo bol v tvojom kufri?“ spýtala som sa. „Prečo ho nemá mama?“

„Asi som jej ho zabudol vrátiť. Počas leta pred výškou mi ich zverila do opatery, pretože sa spolu s Kate a Jas chystali cestovať.“

„Čože, myslíš tetu Kate a tetu Jasmit?“

„A koho iného?“ čudoval sa ujo Tom. „Príšerne sa bála, že na svojom veľkom turné po Európe z nejakého dôvodu umrie tragickou smrťou. Možno by sa, neviem prečo, hodila do Seiny alebo v Neapole podľahla horúčke, nie som si istý, čo presne to malo byť, robila okolo toho strašnú drámu. Tak či onak mi zverila svoje denníky, aby som... ani neviem čo. Tuším mala akúsi nejasnú predstavu, že ak umrie, jej zápisky vydajú a svet konečne pochopí, aká bola geniálna. Očividne však neumrela, a keď sa vrátila domov, všetky som jej vrátil, no na tento som musel zabudnúť.“

„Si si istý, že hovoríme o mojej *mame*?“ spýtala som sa znova, keďže som neverila, že rozprával o nej, pretože to vôbec neznelo ako moja rozumná, nudná mama, ktorá do mňa vždy hučí, že mám držať svoju predstavivosť na uzde a nemám byť taká dramatická.

On však len položil denník na stôl a všetku svoju pozornosť obrátil k fotkám. Usmieval sa, smial sa a krútil hlavou. „Len sa na nás pozri!“ Uškrnul sa a zamával mi fotkou pred očami. „To som ja a tvoja mama, toto sú Kate s Jas a všetci ostatní.“

Lepšie som si fotku prezrela. Tri smejúce sa baby a traja rozziarení chalani sa zamrznutí v čase všetci navzájom dr-

žali za plecía. Vyzerali, akoby mali ten najúžasnejší život na svete a akoby si mysleli, že navždy zostanú mladí, krásni a vysmiati. Ujo Tom mi postupne ukázal, kto je kto, lenže nikto z nich nevyzeral ako ľudia, ktorých poznám. Ani moja matka nevyzerala ako moja matka.

Presne to som mu povedala a on odvetil: „A prečo by mala? Vtedy ešte nebola tvojou mamou. Bola len Lila. Lila MacKayová.“

Nebola som si istá, či sa mi páči predstava, že moja mama nie je moja mama. Alebo že kedysi bola niekým iným. Je to predsa moja matka, takže určite bola mojou matkou odjakživa. Také predsa mamy sú. Nemala sa čo promenádovať kade-tade a tvrdiť, že je Lila MacKayová, keď mala byť *mojou mamou*.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

Po večeri zapípal Tomov iPad a on nadskočil. „My o čertovi. Lila! Je tu aj Emily. Pozdrav mamu, Emily!“

„Ahoj,“ povedala som mrzuto. Cítila som sa ukrivdene, že si mama dovolila mať nejaký život predou mnou, a okrem toho ma teraz ešte aj opustila, aby si užívala život bezo mňa. Trochu ma potešilo, že v pozadí som zahliadla pomerne zanedbanú hotelovú izbu. Aspoň si bezo mňa neužíva nijaký luxus.

„Emily!“ Zdalo sa, že mama ma úprimne rada vidí. „Ako sa máte? Bavíte sa? Ujo Tom ťa nezničil? Tak veľmi mi chýbaš, zlatko!“

Zacítila som príležitosť. Bola by škoda premrhať taký výživný materský pocit viny. Pustila som sa do vysvetľovania, ako naozaj *veľmi* potrebujem opraviť svoj mobil a zarábam si na to u uja Toma, no pre *kapitalizmus* mi nechce dať nič vopred a ani mi nedovolí, aby som šla sama busom do Leedsu, lebo sa bojí, že sa stratím alebo ma unesú, no to sa

určite nestane, bolo by to úplne v pohode. A či by mi mohla poslať nejaké peniaze na opravu mobilu a ja jej ich vrátim, keď ma ujo Tom vyplatí, a ak povie, že je okej, aby som šla do mesta sama, ujo Tom by ma musel pustiť.

Všimla som si, že ujo Tom za mnou dvíha obočie, keď sa zo mňa toto všetko valilo, ale už som začala a nezdalo sa, že by som dokázala prestať. Zakončila som to: „Prosím, prosím, mami. Len povedz, že môžem ísť sama do mesta, a požičaj mi peniaze na opravu, prosím, mami, PROSÍM, už od teba do konca života nebudem nič chcieť!“

„O tom silno pochybujem,“ odvetila mama. „Prepáč, Emily, ale teraz ťa má na starosti ujo Tom. Ak nesúhlasíš s tým, aby si šla do mesta sama, budeš ho musieť poslúchnuť. Nepôjdem proti nemu, keď sa ťa tak láskavo ujal a ponúkol, že ti za prácu zaplatí. Nič sa ti nestane, keď do víkendu počkáš. Čím dlhšie na odmenu čakáš, tým je sladšia.“

„BOŽE MÔJ!“ zveskla som. „Prečo mi NIKTO nerozumie? Toto je také nefér, NEZNÁŠAM ŤA! Ani len netušíš, aké je to byť mnou. Neverím, že na tých ujoyých fotkách si ty, lebo keby si kedysi bola mladá alebo mala kamošov, alebo BOLA ZALÚBENÁ, VEDELA BY SI, AKÉ TO JE, ale TY TO NIKDY NEPOCHOPÍŠ!“

„Zalúbená?“ zopakovala mama. „Do koho si zalúbená, Emily?“

„To by si *absolútne* nepochopila,“ zopakovala som tak dôstojne, ako som len dokázala, a potom som sa rozpla-

kala a utiekla do izby, zatiaľ čo sa z iPadu ozvalo piskľavé: „Emily? Emily!“ a ja som začula, ako ujo Tom povedal: „Lila, upokoj sa, nič sa nedeje.“

Vydupala som hore schodmi a spomenula si na kopu ďalších vecí, čo som chcela mame povedať, ak ešte volá s ujom Tomom. A tak som zdupala naspäť dole, aby som sa jej spýtala, či ju *teší*, ako mi zničila život, a či ju *baví* pozerat' sa na to, aké je jej jediné diet'a osamelé a nešťastné, no zastavila som sa pred kuchynskými dverami.

Začula som, že sa stále rozprávajú. Potom som zachytila mamin divný, akýsi pridusený hlas: „Je to s ňou teraz *strašne* ťažké. Netuším, kde som spravila chybu, mám pocit, že ma nenávidí.“

„To nie je pravda,“ namietol ujo Tom. „Nepamätáš sa, aké to bolo, keď sme boli tínedžeri?“

Mama smrkla. „Samozrejme, že pamätám. Bolo to príšerné. Preto som sa odjakživa snažila, aby Emily vedela, že jej rozumiem. No pre ňu som len jej obstarožná matka, ktorá netuší, čím si prechádza.“

TY NAOZAJ NETUŠÍŠ, ČÍM SI PRECHÁDZAM! chcela som zakričať, no zvrtila som sa a znova utekala hore.

Počula som, ako ujo Tom povedal: „Lila, viem, že sa ti to nepozdáva, ale myslím, že by vám obojom pomohlo...“

Bolo mi jedno, čo by nám podľa uja Toma pomohlo. Čo by o tom mohol vedieť? Ako by *ktokolvek* mohol čo i len tušiť, čo by mi pomohlo, čo potrebujem alebo aký mám

život? Ani jeden z nich to nevie. Ani jednému na tom nezáleží. Zúrivo som sa rozplakala a nešťastne som nariekala do vankúša, až kým ma nerozbolela hlava.

Keď som prestala, vstala som a sadla si do kresla pri okne, ktoré sa mi zdalo ako ideálne miesto, kde môžem byť pateticky zronená, mať zlomené srdce a túžobne hľadieť z okna na bezútešné slatiny. Musela som trochu natáhovať krk, aby som slatiny videla, no jednoznačne tam boli. Uvažovala som, či nevybehnem z dverí a nepôjdem sa po nich potulovať, aby som sa zmierila so svojím mizerným osudom, bezútešnosť svojho života som pripodobňovala k slatinám ako Emily Brontëová, no pršalo. Emily Brontëovú by počasie pravdepodobne neodradilo, ale ona umrela na suchoty a tuším jej nepomohlo, že v daždi pobehovala po slatinách.

Presne to by si zaslúžili – aby som umrela na podchladenie ako Emily Brontëová. Možno aj jej šlo o to, aby sa všetci cítili previnilo za to, že si nevšimli, ako veľmi trpela. Fakt by som musela skonat' predčasnou a príšernou smrťou, aby si moja matka a ujo Tom uvedomili, ako hrozne sa ku mne správali? Dúfam, že nie, lebo Emily Brontëová bola dosť stará, keď umrela, mala minimálne tridsať, no ja som na to primladá. A ako by som mohla umrieť bez toho, aby som zistila, či sa Tobymu páčim? Alebo bez toho, aby ma *niekto* pobožkal, možno dokonca Toby?

PIATA KAPITOLA

Keď ujo Tom zaklopal a vošiel dnu, stále som zronene hl'adela z okna. Na môj nočný stolík položil mamin starý denník. Zazrela som naňho.

„Emily, bojíme sa o teba,“ povedal vl'údne. „Tvoja mama sa o teba bojí. Robí jej starosti, že si myslíš, že ti nik nerozumie. A spomínala si lásku? Chceš sa o tom porozprávať?“

Pokrútila som hlavou, no potom som sa prichytila pri myšlienke, že mu poviem o Tobym a o tom, ako ma pravdepodobne pozve na rande, aké je *príšerné* byť prvý raz zalúbená a ako si *želám*, aby ma mama chápala.

„Podl'a mňa t'a chápe lepšie, než by si čakala,“ povedal ujo Tom. „S tvojou mamou sme mali dlhý rozhovor. Vravela, že jej stále vyčítaš, že ti nerozumie, a ona nevie, ako ti dokázať, že to nie je pravda. No myslím, že sme na niečo prišli. Zhodli sme sa, že si môžeš prečítať jej starý denník.“

Bola som zdesená. „Akože, to je strašne *trápne*. Čo keď tam bude, veď vieš, niečo *fujky*?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Lilu absolutně nikto nechápe.***
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.